

Tid at komme tilbage til din Familje og til de andre Forhold, som du har hjemme i; det er dog alene der, du kan vente igen at komme til Fred og Forstaaelse i enhver Henseende. Derfor synes jeg nu, du skulde ikke stride med dig selv længer, Emanuel; det nytter dog vist ikke noget. Jeg har netop tænkt over, at du vistnok kunde faa dig en Virksomhed ved en Skole inde i København eller et andet Sted, hvor du igen kan komme sammen med din gamle Omgangskres; for det maa du vistnok trænge til, det kan jeg godt forstaa.“

Emanuel saae overrasket hen paa hende.

„Men vil du da det, Hansine?“

„Jeg?“ sagde hun og bøjede sig endnu lidt dybere ned over sit Kjøleskød, som hun under hele Samtalen havde siddet og glattet over med Haanden. „Jeg vil helst det, som jeg troer kan være det bedste for os allesammen.“ — —

Allerede den følgende Dag kørte Emanuel ind til Stiftsbyen for at udtale sig for Bispem og anmode om Afsked fra sit Embede. Bispem talte ham i Begyndelsen strengt til; men Emanuels dybe Nedtrykthed formildede efterhaanden hans Tone. Han sagde til ham, at han aabenbart „befandt sig i en Gæringsperiode“, og at det maaske alene af den Grund vilde være tilraadeligt for ham en Tid at trække sig tilbage fra offentlig Virksomhed. Idet han med forsigtige men indtrængende Ord bad ham at bekæmpe det Tungsind, den Tilbøjelighed til sygelig Selvbetragtning, som han havde taget i Arv efter sin Moder, lovede han tilsidst at tage sig af hans Sag og ønskede ham ved Afskeden Forsynets Bistand til at gaa styrket og lutret ud af sin aandelige Krise.

Hele Eftermiddagen gik Hansine rastløs frem og tilbage i en af Havens lange Alleer og ventede paa hans Hjemkomst. Hendes Ansigt, hvis alvorlige Linjer de sidste Ugers Begivenheder yderligere havde uddybet, var præget af en mørk Beslutsomhed. Hun gik med